Pravda pro ještě malé holčičky (rec) - Radek Čihák

Pravda pro ještě malé holčičky
aneb
Co maminka nevěděla, že ví a tatínek ignoroval

Znáš medvídkův plyš, plný laskavé naděje?
Znáš louku plnou květin, prostoupenou bezpečím a současně otevřenou možnosti nečekaného dobrodružství?
Směla jsi někdy sedět mezi motýli se sluníčkem ve vlasech, uprostřed vysoké trávy houpané vánkem?
Byla´s na té louce někdy?
Přála sis to?
Skutečně jsi toužila být ta sama?

Znáš hluboký smutek, že se osud nevyhnutelně naplňuje, že je marné chtít ho obejít?
A znáš ten chaos, kdy se děje něco, čemu nerozumíš, kdy cítíš, že je to staré, starší než ty, kdy zpět to nejde a dopředu nevidíš, kdy cítíš, že to něco je příliš veliké – větší než všechno?

Znáš už tu zoufalou bezmoc, kdy si uvědomíš, že takhle to nechceš, sbíráš první odvahu to vyjádřit a přitom všechno, co pak uděláš, se jen víc a víc šmodrchá, aby to bylo ještě horší? A ještě horší… jako když sebou tluče zoufalá ryba a tím dříve se vysílí…
Jistě znáš. Už to všechno dávno znáš.

Jak je to dojemné, spojené s vědomím tíhy, je uvnitř skrytá zrada.
Je-li to veskrze milé, můžeš tušit odpornou pachuť hnusu. Přichází-li opravdový přítel, dotkne se – zabolí.
A tvůj skutečný milenec? Ten tě zabije.

Tvůj skutečný milý, ten ukradne tvé zrcadlo, aby jej zastoupil, podrápe tvou rozkoš a nabídne ti svou, zmuchlá a zamlží tvou budoucnost a bude s tebou tady a teď, uzavře tvůj jemný čas a vyplní jej věčnou drzostí, zkroutí tvé ego a nahradí jej sebou samým, zavraždí vše, co je zbytečné. Bude to bolet a přijmeš-li tu bolest, bude to… krásné.
Budeš volat: „Ještě ne“. A budou vyslyšeny tvé prosby, neboť za tvými jasnými slovy vždy byly a budou nejasné, zmatené myšlenky… a za nimi protimyšlenky… a za nimi něco, co by jednou tolik chtělo být tebou…
budou vyslyšeny tvé prosby…
a přijde On, náhlý a jasný přelud plný tvé vlastní krásy – bude mít všechno, co nemáš ty.
Bude tě lákat silou tupé obyčejnosti, která tě však přesahuje. Nikdy by ses k tomu nepřiznala – já vím, že jsi civilizovaná, inteligentní a dbáš na pravidelnou hygienu, ale už teď po něm toužíš.
A On ve svém zvířecím rozmaru už čeká…
Tvá duše tajně sní o útrapách, jež tě pozvednou. Čeho si ceníš, bude rozmeteno.
On bude velmi, velmi jiný. Bude tě přezírat a bude přetékat šťávami bludů a bude trapný k uzoufání.
Položí ti k nohám všechno, co nesnášíš, všechno, čím opovrhuješ. Bude tě loupat jako perníček – všechno, co máš – a nebude čekat, až najde tvé slabé místo: on přijde právě proto, že takovými místy
je tvé srdce poseté jak žebrácký pytel. A bude nebezpečný. Bude si dělat, co se mu zachce a v každé
střežené i nestřežené chvíli použije stále ostřejší čepel, zbaví tě štítu nevinnosti a věnuje ti
nový život. Čistý anděl zkázy, který vezme na svá bedra tvé nejhorší noční můry, ale až poté, co tě protáhne komínem tvého nejtajnějšího strachu a srazí tě na dno hnisu tvých starých iluzí.
Ano… ublíží. Nebude to jen slovní obrat starých proroků. Potečou skutečné slzy a nebudeš-li ke svému
novému zrcadlu stát čelem, poteče krev. Tvoje krev. Otevře všechny bolesti – staré i nové, skutečné,
vymyšlené i ty neuvěřitelné – tak moc tě miluje tvůj hvězdný konkubín, jenž je ti předurčen a

ty jej
přivítáš s náručí blažených úsměvů, neboť ponese zprvu v dlaních světlo a bude se ti zdát, že ho znáš.
Přijde zesměšnit všechno, čemu věříš, namaluje sutiny tvých nesplněných tužeb na tvá záda a ochromí
tvou vůli stejně jako si vosa sedlá švába a povede tě řadami nezúčastněných.
Budeš se pozorovat jak ve snu – jako svědek pravého poledne vidí otroka při práci. O každou zradu si
bezděky sama řekneš, o každou bolest poprosíš. Napřed to uděláš a pak si to uvědomíš.
Nebudeš se cítit zodpovědná. Nebude vedle něj cesty jak to změnit. Uděláš všechno, co nechceš.
Co odmítáš, jako bys předem vymodlila. A On splní ti vše, co ti na očích strachu uvidí.

Ty budeš jej milovat. Budeš mu dokazovat, tajně i na odiv se nabízet a uctívat ho budeš – jeho tělo,
ach jeho tělo, mysl a duši, ach, dosud neznáš dno vlastní studně a on vstoupí, aby ji naplnil dary,
jež ti náleží. Jak thrácká dýka se noří pro nenarozené kůzle pro persián, on vtrhne, aby pobořil,
zohavil, zostudil a vykrvil všechny poklady, co si hřeješ pod poduškou. A ty se mu vydáš v jitřním
světle a stejně jako čistota vábí špínu, zahrne tě On mazlavou břečkou divokých lží a bude dorážet
a dorážet, dokud se nevzdáš do posledního vzdechu.
Stokrát změní podobu, stokrát tě políbí a stokrát srazí na kolena. Bezoztyšně a prudce. Znovu a nečekaně.
Budeš chtít uhnout, ale každým manévrem mu budeš blíž, než naposled klopýtneš jak raněná srna.
Tehdy si pomyslíš, žes byla obětována a tehdy On setřese poslední falešnou šupinu a spatříš nelítostnou
bestii, bude tě drásat a rvát, použije každý sval, neboť ty budeš jeho potravou a on ve smrtelném hladu
vypáčí konečné tajemství tvé duše. V ďábelském loži osudu on stane se kolosem, tunovým kyvadlem
a říčnou šelmou a rozsápe tě zevnitř.
Až se zcela odevzdáš, oproštěna zbytků sebelítosti, vyzkouší tvou nezralou poslušnost ještě několika
mohutnými údery a pak, až přijmeš pravidlo nevzpírání za své, s tebou splyne, aby se prolnuly vaše bytosti
jako řeka podemílá jílový břeh, přetvoří jej v kal a pak ho usadí v deltě, aby vznikl nový kus světa.
Říkáš, že toho nedopustíš, aby takové hrůzy dopadly na tvoji hlavu? S rdícím úsměvem a tlukoucím srdcem
mu ráda a znovu otevřeš své dveře…